"משה" שואל מחבירו "יעקב":
אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

יא שבט

כל השונה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שייך אחרת איזה טיפש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֹאמַר: הִנְנִי רוֹצֶה לִלְמוֹד. כְּדֵי שֶׁיְּבִיאֵנִי הַתַּלְמוּד לִידֵי מַעֲשֶׂה. וְלִידֵי מִדּוֹת יְשָׁרוֹת. וְלִידֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וַהֲרֵינִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יִחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ בְּשֵׁם יהו"ה וּבְשֵׁם אדנ"י מִתְיַחֲדִים יאהדונה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בִּדְחִילוּ וּרְחִימוּ בִּיחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

סימן רנד – דיני תבשילין המוכנים מערב שבת כדי להגמר בשבת. ובו ט' סעיפים

א. אף על פי שבשר חי מותר להשהותו הני מילי בקדרה אבל בצלי שאצל האש אסור להניחו סמוך לחשיכה שממהר להתבשל ואתי לחתויי והני מילי בבשר שור או עז אבל בשר גדי ועוף שהם מנותחים לאברים מותר דלא חיישינן לחיתוי שאם יחתה בגחלים יתחרך (פירוש יצא מגדר הצלי ונכנס בגדר הנשרף) **הבשר שאינו צריך אלא חמימות האש בלבד ואם הוא בתנור וטח פיו בטיט בין גדי ועוף שלמים בין בשר שור או עז מותר דלא חיישינן לחיתוי שאם בא לפתוח התנור ולחתות תכנס הרוח ויצטנן התנור ויתקשה הבשר ויפסיד.** הגה: ואין חילוק בזה אם הוא חי לגמרי או שנתבשל קצת (בית יוסף). וכל זמן שחלל הגוף שלם אף על פי שאין עליו ראשו וכרעיו מקרי שלם (הגהות מרדכי). ויש מחמירין וסוברין דבתנור טוח בטיט הכל שרי ועל גבי האש שהוא מגולה הכל אסור ובתנור שפיו מכוסה אלא שאינו טוח בטיט אז יש לחלק בין גדי ועוף לשאר בשר כדרך שנתבאר והכי נהוג כסברא זו (טור והגהות אשירי ובית יוסף בשם רש"י וסמ"ג וסמ"ק וסה"ת):

ב. אין צולין בצל וביצה או בשר על גבי גחלים אלא כדי שיצלה מבעוד יום משני צדדיו כמאכל בן דרוסאי שהוא חצי בשולו אפילו הוא בשר גדי דכיון שהניח על גבי גחלים אינו חושש אלא שיצלה מהרה ואף על פי שיתחרך חיישינן שמא יחתה אבל כשנצלה כמאכל בן דרוסאי לא חיישינן דלמא אתי לחתויי אפילו אם הוא בשר שור שמאחר שהוא ראוי לאכילה למה יחתה להפסידו:

ג. אם עבר או שכח ונצלה בשבת באיסור אסור:

ד. פירות שנאכלין חיין מותר ליתנם סביב הקדירה אף על פי שאי אפשר שיצלו קודם חשכה ומיהו צריך ליזהר שלא יחזיר הכיסוי אם נתגלה משחשיכה ושלא להוסיף עליו עד שיצולו מפני שממהר לגמור בשולם בשבת:

ה. אין נותנין סמוך לחשיכה פת לתנור אלא כדי שיקרמו (פירוש שיעלה על פני הלחם קרום וקליפה מחמת האש) **פניה המדובקים בתנור ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו פניה שכנגד האש.** הגה: וכל שפורסה ואין החוטין נמשכין קרוי קרימת פנים (הגהות מיימוני פרק ג'). ופשטיד"א או פלאדי"ן צריך שיקרמו פניה למעלה ולמטה ויתבשל מה שבתוכה כמאכל בן דרוסאי (בית יוסף בשם סמ"ג והגהות מיימוני). **ואם נתן אותם סמוך לחשיכה ולא קרמו פניהם אם במזיד אסור עד מוצאי שבת בכדי שיעשו ואם בשוגג אם אין לו מה יאכל מותר לו לרדות ממנו מזון שלש סעודות ואומר לאחרים שאין להם מה יאכלו בואו ורדו לכם מזון שלש סעודות וכשהוא רודה לא ירדה במרדה** (פירוש ברחת ובמזרה תרגום מרדה פאל"ה בלע"ז) **אלא בסכין וכיוצא בו שלא יעשה כדרך שעושה בחול ואם אי אפשר לרדות בשינוי ירדה במרדה ואם נתנה בכדי שיקרמו פניה כיון דלא עבד איסורא וצורך שבת הוא רודה כדרכו ושלא לצורך היום אסור אפילו בשינוי.** הגה: וכל זה בתנור שאינו טוח בטיט (הגהות אשירי) אבל אם הוא טוח בטיט או שאינו אופה לצורך שבת רק למוצאי שבת דיש לו זמן לאפותו מותר דלא גזרינן בכהאי גוונא שמא יחתה (כל בו):

ו. ואם נתנו בשבת אפילו במזיד מותר לו לרדות קודם שיאפה כדי שלא יבא לידי איסור סקילה:

ז. בתנורים שלנו שאין בהם רדייה מותר להוציא יותר משלש סעודות בסכין או בשום דבר שיתחוב בו ומכל מקום לא יוציא ברחת משום דמחזי כעובדין דחול:

ח. לא ימלא אדם קדירה עסיסות (פירוש מיני קטניות הגדלות בארץ ישראל ולא בבבל) **ותורמוסין ויתן לתוך התנור ערב שבת סמוך לחשיכה מפני שדברים אלו אינם צריכים בישול רב ודעתו עליהם לאכלם לאלתר ומפני כך אף על פי שלא נתבשלו כל עיקר הרי הם כשאר תבשיל שהתחיל להתבשל ולא נתבשל כל צרכו שאסור להשהותו והוא הדין לכירה וכופח.** הגה: כשאינן גרופים וקטומים ואפשר לחתות (בית יוסף ומגילה פרק ג'). **ואם עשה כן אפילו בשוגג אסורים למוצאי שבת עד כדי שיעשו:**

ט. כיוצא בו לא ימלא חבית של מים ויתן לתוך התנור ערב שבת עם חשיכה ואם עשה כן אסורים למוצאי שבת בכדי שיעשו:

סִידַּרְנוּ אֵת סֵדֶר הַשּׁוּלְחָן עָרוּךְ אוֹרַח חַיִּים לְשָׁנָה – עַמּוּד אֶחָד לַיּוֹם. וּבְסֵדֶר הַזֶּה יִגָּמוֹר כָּל אוֹרַח חַיִּים שָׁנָה בַּשָּׁנָה. וּבָזֶה יִתְמַלֵּא דִּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְיִזְכֶּה לִהְיוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא". נָא לְפַרְסֵם לְכָל הַיְדִידִים וּבְבָתֵּי כְּנֵסִיּוֹת וּבְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת לְזַכּוֹת אֵת הָרַבִּים לְעִילּוּי נִשְׁמַת הַקְּרוּבִים. וְזֶה יִהְיֶה זְכוּת הַיּוֹתֵר גָּדוֹל. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים.